

Ἀναστάσιος Καμπίτης (1775—)¹ ἐκ Ναούσσης, ἀπρωατῆς Καλλι-
νίκου Μπάρκοση, Πεζάρου καὶ Ἀθανασίου τοῦ Παρίου ἐν Θεσσαλονί-
κῃ² μετατεθέντος δὲ τοῦ Καμπίτου ἐν Θεσσαλονίκῃ, τὴν ἐν Ναούσ-
σῃ σχολαρχίαν ἔλαβεν ἐφεξῆς Νικόλαος ὁ Ἀγγελάκης καὶ Ἐμμανουὴλ
ὁ Φωτιάδης βλαστὸς τῆς αὐτῆς πύλεως³. Ἀκολούθως ἀναφέρεται
διδασκῶν τῷ 1817 Βαρλάντας τις⁴, μετὰ δὲ ταῦτα συνωδὰ τοῖς
καιροῖς βαρέσιν ἐπιπεσοῦσιν ἢ τῆς Ναούσσης Σχολὴ ὑφίσταται ἄχρι
τῆς σήμερον. Βλαστοὶ τῆς Ναούσσης, πλὴν τῶν εἰρημένων, Ἀναστά-
σιος Μιχαὴλ (1700), λίαν πεπαιδευμένος τῶν Ἑλλήνων, μέλος τῶν
σοφῶν ἑταιριῶν τοῦ Βερολίνου, ἐκδοὺς πρὸς ἄλλοις καὶ τὸ Περιη-
γηματικὸν Πτυκτάτιον⁵ (ἢ Πιττάκιον)⁶, Περιήγησιν δηλαδὴ τῆς
Εὐρώπης, καὶ ἕτεροι ἀφανεῖς διαμείναντες δεκνύουσι τὴν αἰείποτε
νάουσαν πηγὴν τῆς Ναούσσης.

Ἐν *Μελεσίκῳ*. εἰμὴ ἀρχαιότερον, περὶ τὰ τέλη τοῦλάχιστον τῆς
IH' ἑκατ. τὰ γράμματα κατὰ τὸ ἐνὸν ἐθεραπεύοντο. Κατὰ τὸ 1810
ἀναφέρεται αὐτόθι ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν διδασκῶν Ἀδάμ Τσαπέ-
κος ὁ ἐκ Μετσόβου, μαθητῆς Δημητρίου Βαρδάκα⁷, μετὰ δὲ τοῦτον
(νομιζομεν) Χριστοφόρος ὁ Φιλητᾶς ἐξ Ἰωαννίνων⁸ αὐτόθεν δὲ κα-
τήγοντο ὁ ἀπὸ Σοφίας εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἰωαννίνων μετατεθεὶς
Ἰωακείμ (1834), γέρον ἐλλόγιμος καὶ εὐσεβέστατος⁹, Ἀναστάσιος
Πολυζωίδης (1824) μαθητῆς Μηνᾶ τοῦ Μινωΐδου¹⁰, καὶ ἕτεροι.

Ἐν *Σέβραις*, πόλει ἐμπορικωτάτῃ καὶ πολυανθρώπῳ, ἐπίσης. Ἡδὴ,
εἰμὴ ἀρχαιότερον, τῷ 1740 ἐδίδασκεν αὐτόθι Ἀναστάσιος ὁ Πώπας

(1) Τούτου εὐρηται ἐπίσης ἐπίγραμμα ἠρωςλεγέτον εἰς τὸν αὐτὸν Καμ-
πανίας Θεόφιλον ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 54.

(2) Π. Ἄρ.

(3) Π. Ἄρ.

(4) Ὅρα Προδιοίκησιν εἰς τὸν Ἑρμῆλον Μ. Περδικάρη ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 54.

(5) Βρετοῦ Β, 41. 308.

(6) Οὕτω καλεῖ αὐτὸ Χριστοφόρος ὁ Φιλητᾶς ἐν Λογίῳ Ἑρμῆ τοῦ ἔτ.
1820 σελ. 593.

(7) Χρυσσαλλίδ. (Ἀθηνῶν) τεύχ. Ρ', 432. Βρετοῦ Β', 169 ἀρ. 507. Π. Ἄρ.

(8) Πανδ. ἐνᾶρθρῳ Ἐμμανουὴλ Γλυζώνιος.

(9) Π. Ἄρ.

(10) Χρυσσαλλίδ. (Ἀθηνῶν) Τεύχ. Ρ', 432.

